

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: Ch. K.

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-142/LE-BA05-LE24-2021 ze dne 11. 1. 2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 24. 10. 2021 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žádost odůvodnil tím, že mu v Tunisku hrozí usmrcení ze strany rodiny muže, který zahynul při autonehodě, jíž se účastnil otec žalobce.
2. Žalovaný tuto žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Svůj závěr opřel především o zprávu Odboru azylové a migrační politiky Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu ze dne 11. 11. 2021 a dále pak o informace Ministerstva zahraničních věcí o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

ochranu při návratu do Tuniska ze dne 10. 2. 2021. Z těchto materiálů vyplynulo, že Tunisko je demokratická země se zárukami řady občanských a politických práv, kde nedochází ke špatnému zacházení. Problémy se objevují toliko v oblastech, které se žalobce netýkají (jako například práva žen či sexuálních menšin). Celkově Tunisko splňuje předpoklady pro zařazení na seznam bezpečných zemí původu. Dále uvedl, že újma ze strany soukromých osob není významná pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně, ledaže v zemi není dostupný účinný systém ochrany práv, což žalobce netvrdil. Celkově je azylový příběh žalobce nedůvěryhodný pro řadu zásadních rozporů v jednotlivých tvrzeních.

3. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že domněnka bezpečnosti země původu je vyvratitelná, je tedy třeba v každém případě zkoumat její naplnění. Žalovaný neshromáždil dostatečné množství aktuálních a relevantních podkladů, nezjistil tak řádně skutkový stav. Podkladem pro rozhodnutí je prakticky jen Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu, což je zpráva zpracovaná samotným žalovaným. Dále uvedl, že rozpory v jeho tvrzeních neznamenají nedůvodnost jeho žádosti a dají se vysvětlit únavou a rozdílnými okolnostmi, kdy informace poskytl.

Posouzení věci

4. Žaloba není důvodná. Žalovaný v souladu se zákonem dospěl k závěru, že nemá posuzovat důvody pro udělení mezinárodní ochrany, protože žalobce pochází z bezpečné země původu. Zcela obecně formulovaná žaloba tyto úvahy žalovaného prakticky nijak nezpochybnila.
5. Napadené rozhodnutí je založeno na uplatnění § 16 odst. 2 a 3 zákona o azylu, podle nichž se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, *neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze*. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Tunisko jako bezpečná země původu

6. Podle § 2 bodu 23 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje Tuniskou republiku za bezpečnou zemi původu.
7. Charakteristickým znakem řízení o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je vychýlení důkazního povinnosti ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 66/2008-70 ze dne 30. 9. 2008, č. 1749/2009 Sb. NSS). Pokud se udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi tzv. bezpečné země původu, musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí

prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Je tedy jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že jeho žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti.

8. Rozhodnou otázkou tedy je, zda žalobce prokázal, že v jeho případě nelze Tunisko považovat za bezpečnou zemi původu. Popřípadě mohl ještě prokázat, že vůbec nebyly splněny podmínky pro zařazení Tuniska do seznamu zemí, které se považují za bezpečné země původu (srov. rozsudek KS v Brně č. j. 41 Az 58/2020-52 ze dne 20. 10. 2021, č. 4270/2022 Sb. NSS).
9. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se za bezpečnou zemi původu považuje stát, jehož je cizinec státním občanem, (1) ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, (2) který jeho občané neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, (3) který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a (4) který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
10. Smyslem této úpravy je zjednodušení procesního postupu tam, kde lze usuzovat na dodržování práv jednotlivců i existenci dostupné vnitřní ochrany s ohledem na zkušenost s určitou zemí původu a splnění dalších podmínek. Toto zjednodušení spočívá mimo jiné i v tom, že žalovaný nemusí obstarávat ke každé žádosti aktuální informace o zemi původu, které mají relevanci s ohledem na azylový příběh konkrétního žadatele. Stejně tak nemá povinnost zkoumat dostupnost vnitřní ochrany individuálně.
11. Žalobce v řízení před žalovaným neprokazoval, že Tunisko ve vztahu k němu nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Stejně tak netvrdil, že vůbec nebyly splněny podmínky pro zařazení Tuniska do seznamu zemí, které se považují za bezpečné země původu. Nic z toho neučinil ani v řízení o žalobě. Za toho stavu nebyl důvod, aby žalovaný obstarával nějaké další podklady pro rozhodnutí – dostatečným podkladem mu bylo hodnocení Tunisu jako bezpečné země původu. To žalobce nezpochybnil, a tedy ani nevyvrátil.

Závěr

12. Žalobce v řízení před žalovaným po právu neuspěl z procesních důvodů. Není proto prostor zabývat se věcí samotnou. Pakliže se k ní žalovaný vyjádřil, učinil tak nad rámec nezbytného. Na toto jeho vyjádření lze nicméně odkázat, neboť je srozumitelné, logické a věcně přiléhavé.
13. Soud proto žalobu bez dalšího zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s a již nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).
14. K procesnímu postupu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. (rozhodnutí bez ústního jednání bez poučení žalobce v jeho rodném jazyce) srov. rozsudky KS v Plzni č. j. 60 Az 52/2020-30 ze dne 23. 4. 2021, odst. 15–20, a č. j. 60 Az 64/2021-39 ze dne 9. 2. 2022, odst. 19–20).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. února 2022

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce